

Arrest

nr. 241 435 van 25 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: 1) X
 2) X
 3) X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 maart 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 april 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 september 2019 dienen de verzoekende partijen een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 19 maart 2020 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.09.2019 werd ingediend door:

Naam: A. (..)

Voornaam: S. (..)

Nationaliteit: Pakistan

Geboortedatum: 11.04.1976

Geboorteplaats: Swat

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische echtgenoot, de genaamde M. A. (..) (RR: xxxxxxxxxx) in toepassing van artikel 40 ter §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij de aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

Als bewijs van de bestaansmiddelen worden de volgende documenten voorgelegd:

- *Aanslagbiljet personenbelasting (inkomsten 2017, aanslagjaar 2018)*
- *Rekeninguittreksel met vermelding “Betaling loon” door Twinkle Star BVBA, voor de periode juni 2019 – september 2019.*

Uit het aanslagbiljet blijkt dat de referentiepersoon een zelfstandige activiteit uitoefent. Echter aan de hand van de voorgelegde documenten kan niet worden achterhaald wat de huidige bestaansmiddelen zijn die de referentiepersoon uit zijn zelfstandige activiteit genereert. Ter staving ervan zouden we kunnen beroep doen op de voorgelegde rekeninguittreksels. Dit bewijst dat de referentiepersoon een loon ontvangt, echter dient hier opgemerkt te worden dat er geen documenten werden voorgelegd waaruit blijkt dat dit om een netto bedrag gaat. De referentiepersoon kan nog belast worden op dit bedrag. Verder wordt er nog een uittreksel uit de personenbelasting voorgelegd met betrekking tot de inkomsten van 2017. Deze zijn bijgevolg niet recent genoeg om in aanmerking genomen te worden. We kunnen niet zomaar aannemen dat de huidige inkomsten als zelfstandige van een zelfde grootorde zouden zijn gezien er maar 1 aanslagbiljet werd voorgelegd.

Bijgevolg kan er niet achterhaald worden wat het exacte nette inkomen is van de referentiepersoon.

Het is dus niet duidelijk indien de referentiepersoon beschikt over de bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijke situatie een behoefteanalyse niet te worden doorgevoerd. We hebben immers geen zicht op de bestaansmiddelen.

Betrokkene Voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen da de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.09.2019 werd ingediend door:

Naam: B. (..)

Voornaam: R. (..)

Nationaliteit: Pakistan

Geboortedatum: 12.02.2000

Geboorteplaats: Swat

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische vader, de genaamde M. A. (..) (RR: xxxxxxxxx) in toepassing van artikel 40 ter §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij de aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

Als bewijs van de bestaansmiddelen worden de volgende documenten voorgelegd:

- *Aanslagbiljet personenbelasting (inkomsten 2017, aanslagjaar 2018)*
- *Rekeninguittreksel met vermelding “Betaling loon” door Twinkle Star BVBA, voor de periode juni 2019 – september 2019.*

Uit het aanslagbiljet blijkt dat de referentiepersoon een zelfstandige activiteit uitoefent. Echter aan de hand van de voorgelegde documenten kan niet worden achterhaald wat de huidige bestaansmiddelen zijn die de referentiepersoon uit zijn zelfstandige activiteit genereert. Ter staving ervan zouden we kunnen beroep doen op de voorgelegde rekeninguittreksels. Dit bewijst dat de referentiepersoon een loon ontvangt, echter dient hier opgemerkt te worden dat er geen documenten werden voorgelegd waaruit blijkt dat dit om een netto bedrag gaat. De referentiepersoon kan nog belast worden op dit bedrag. Verder wordt er nog een uittreksel uit de personenbelasting voorgelegd met betrekking tot de inkomsten van 2017. Deze zijn bijgevolg niet recent genoeg om in aanmerking genomen te worden. We kunnen niet zomaar aannemen dat de huidige inkomsten als zelfstandige van een zelfde grootorde zouden zijn gezien er maar 1 aanslagbiljet werd voorgelegd.

Bijgevolg kan er niet achterhaald worden wat het exacte nette inkomen is van de referentiepersoon.

Het is dus niet duidelijk indien de referentiepersoon beschikt over de bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijke situatie een behoeftanalyse niet te worden doorgevoerd. We hebben immers geen zicht op de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Bovendien heeft betrokkene een aanvraag gezinshereniging ingediend samen met haar moeder, de genaamde A.S. (..) die op 19/03/2020 een weigering van de verblijfsaanvraag heeft gekregen.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen da de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).”

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.09.2019 werd ingediend door:

Naam: A. (..)

Voornaam: W. (..)

Nationaliteit: Pakistan

Geboortedatum: 21.02.2001

Geboorteplaats: Swat

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische vader, de genaamde M. A. (..) (RR: xxxxxxxxxxxx) in toepassing van artikel 40 ter §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij de aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

Als bewijs van de bestaansmiddelen worden de volgende documenten voorgelegd:

- *Aanslagbiljet personenbelasting (inkomsten 2017, aanslagjaar 2018)*
- *Rekeninguittreksel met vermelding “Betaling loon” door Twinkle Star BVBA, voor de periode juni 2019 – september 2019.*

Uit het aanslagbiljet blijkt dat de referentiepersoon een zelfstandige activiteit uitoefent. Echter aan de hand van de voorgelegde documenten kan niet worden achterhaald wat de huidige bestaansmiddelen zijn die de referentiepersoon uit zijn zelfstandige activiteit genereert. Ter staving ervan zouden we kunnen beroep doen op de voorgelegde rekeninguittreksels. Dit bewijst dat de referentiepersoon een loon ontvangt, echter dient hier opgemerkt te worden dat er geen documenten werden voorgelegd waaruit blijkt dat dit om een netto bedrag gaat. De referentiepersoon kan nog belast worden op dit bedrag. Verder wordt er nog een uittreksel uit de personenbelasting voorgelegd met betrekking tot de inkomsten van 2017. Deze zijn bijgevolg niet recent genoeg om in aanmerking genomen te worden. We kunnen niet zomaar aannemen dat de huidige inkomsten als zelfstandige van een zelfde grootorde zouden zijn gezien er maar 1 aanslagbiljet werd voorgelegd.

Bijgevolg kan er niet achterhaald worden wat het exacte nette inkomen is van de referentiepersoon.

Het is dus niet duidelijk indien de referentiepersoon beschikt over de bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijke situatie een behoeftanalyse niet te worden doorgevoerd. We hebben immers geen zicht op de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Bovendien heeft betrokkene een aanvraag gezinshereniging ingediend samen met zijn moeder, de genaamde A. S. (..) die op 19/03/2020 een weigering van de verblijfsaanvraag heeft gekregen.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen da de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“Eerste middel: Schending van de zorgvuldigheidsbeginsel/redelijkheidsbeginsel juncto schending artikel 3 EVRM

Verzoekers menen dat verweerder dit dossier op wijze “onderzocht” heeft om hun aanvraag af te wijzen. Dit blijkt uit de bovenvermelde motivering ‘vol van twijfel en wantrouwen’.

Men mag van verweerder verwachten dat hij rekening houdt met alle elementen aanwezig in het dossier. Verweerder heeft deze beslissing op een onzorgvuldige en onredelijke wijze genomen.

Verweester stelt dat:

Uit het aanslagbiljet blijkt dat de referentiepersoon een zelfstandige activiteit uitoefent. Echter aan de hand van de voorgelegde documenten kan niet worden achterhaald wat de huidige bestaansmiddelen zijn die de referentiepersoon uit zijn zelfstandige activiteit genereert.

Verzoeker zijn niet akkoord met deze foutieve stelling omdat ze een kopie van hun aanslagbiljet, aanslagjaar 2018, inkomsten 2017 voorgelegd. Verweester kon perfect zien wat de inkomsten van de referentie persoon is. (stuk 2)

Ter staving ervan zouden we kunnen beroep doen op de voorgelegde rekeninguittreksels. Dit bewijst dat de referentie persoon een loon ontvangt, echter hier opgemerkt te worden dat er geen documenten werden voorgelegd waaruit blijkt dat dit om een netto bedrag gaat.

Bovendien heeft de referentiepersoon zijn rekeninguittreksels voorgelegd. Uit deze uittreksels blijkt duidelijk dat de referentiepersoon op een regelmatige wijze over een toereikende en stabiele inkomsten beschikt. Verweester vindt geen ander argument dan een nietszeggend argument, zijnde, ‘uit de voorgelegde documenten niet blijkt dat het om een netto bedrag gaat’.

Verzoeker menen dat verweester aan de hand van de volgende gegevens perfect kon zien wat de netto inkomsten van het gezin is:

1. De samenstelling van het gezin

Verzoekers wensen te verwijzen naar en attest van de samenstelling van het gezin waaruit blijkt dat de referentiepersoon 3 personen ten zijn laste heeft.

Verzoekers menen dat de referentiepersoon een inkomsten van 2500 euro per maand heeft. (stuk 3)

De belastingvermindering voor personen ten laste zorgt ervoor dat verzoeker sowieso over een netto inkomsten van meer dan 1800 beschikt.

2. Het aanslagbiljet van 2018

Verweester kon perfect aan de hand van dit aanslagbiljet zien wat de netto inkomsten van het gezin is.

Verweester heeft nagelaten om dit te doen.

In het aanslagbiljet van 2018 staat vermeld dat verzoeker een bedrag van 7557, 43 euro terug moet betalen.

Wie betaalt z'n bedrag terug aan de belasting dienst?

Alleen een persoon die een stabiel, toereikend en regelmatige inkomsten beschikt.

Belangrijk is het volgende in dit aanslagbiljet:

Bezoldigen 31.560, 00

Persoonlijke bijdragen 2.969, 00

Forfaitaire beroepskosten 857, 73

Verschil: 27.733, 27

Totaal van de netto inkomsten: 27.733, 27

Verzoekers wensen ook te verwijzen naar het aanslagbiljet van de referentiepersoon van het aanslagjaar 2019 waarin zijn netto inkomsten als volgt vermeld staat:

Totaal van de netto inkomsten 32.242, 31 euro. Verzoekers willen dit document neerleggen om aan te tonen dat de referentiepersoon al jaren over een stabiel, toereikend en regelmatige inkomsten beschikt.

(stuk 4)

3. Het aanslagbiljet van 2019

Verzoekers konden dit document niet voorleggen omdat op het moment van de aanvraag dit document niet bestond.

Verweester was goed op de hoogte van dit feit en ze heeft nagelaten om voor het nemen van de beslissing dit document op te vragen.

De referentiepersoon kan nog belast worden op dit bedrag. Verder wordt er nog een uittreksel uit de personenbelasting voorgelegd met betrekking tot de inkomsten van 2017:

Deze zijn bijgevolg niet recent genoeg om in aanmerking genomen te worden. We kunnen niet zomaar aannemen dat de huidige inkomsten als zelfstandige van een zelfde grootorde zouden zijn gezien er maar 1 aanslag biljet werd voorgelegd.

Verzoekers konden dit document niet voorleggen omdat op het moment van de aanvraag dit document niet bestond.

Verweerster was goed op de hoogte van dit feit en ze heeft nagelaten om voor het nemen van de beslissing dit document op te vragen.

Bijgevolg kan er niet achterhaald worden wat het exacte netto inkomen is van de referentiepersoon.

Het is dus niet duidelijk indien de referentiepersoon beschikt over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120 % van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van de voormelde wet. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijke situatie een behoefteanalyse niet worden doorgevoerd. We hebben immers geen zicht op de bestaansmiddelen.

4. Behoefteanalyse

Verzoekers zijn niet akkoord met de foutieve stelling van verweerster wat betreft het behoefteanalyse.

Het is de plicht van verweerster om een behoefteanalyse te doen wanneer er twijfel is over de inkomsten.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het hieronder arrest van de RvSt waarin het volgende staat:

De DVZ moet tijdens het onderzoek van de aanvraag gezinshereniging, na vastgesteld te hebben welke bestaansmiddelen in aanmerking genomen kunnen worden, aan de vreemdeling vragen alle nuttige elementen over te maken om het individuele bedrag vast te stellen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien, zonder ten laste te vallen van de sociale bijstand (RvS 5 juni 2018, nr. 12.881)

Vooraf wanneer ze weet dat de referentiepersoon over een inkomen beschikt dit 2500 euro per maand is en dat in het aanslag biljet van 2018 vermeld staat dat hij 7557, 43 euro terug moet betalen aan de belastingdienst.

Uit dit blijkt dat de inkomsten van verzoeker hoger is dan 120 % van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002.

Vooraf wanneer het niet vanzelfsprekend is voor een aanvrager om na te gaan wat precies bedoeld wordt met het geïndexeerde referentiebedrag van 120 % van het leefloon.

Verweerster mag zich niet zomaar schuilen achter de informatie die in de bijlage 19ter vermeld staat.

Verweerster moet in de duidelijke taal communiceren en vragen wat noodzakelijk is voor de behandeling van een aanvraag. Ter staving van dit standpunt wensen ze te verwijzen naar het hieronder staande arrest van uw Raad:

2.8. De Raad kan verzoekster volgen in haar betoog dat verweerder is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht door geen bescheiden en inlichtingen op te vragen bij verzoekster voor het maken van een concrete behoefteanalyse. Verweerder wijst erop dat verzoekster, ondanks de uitdrukkelijke vermelding in de bijlage 19ter, geen bewijzen van vaste en variabele kosten van de referentiepersoon en zijn gezinsleden heeft overgemaakt, waarbij hij stelt dat “de referentiepersoon wist of diende te weten dat zijn bestaansmiddelen lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag”. In deze acht de Raad het evenwel niet redelijk dat verweerder verwacht dat verzoekster of de referentiepersoon zonder meer dienen te weten of de overgemaakte bestaansmiddelen lager zijn dan de vermelde grens van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. In deze wijst de Raad erop dat artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet voor de berekening van het bedoelde referentiebedrag verwijst naar “artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet”. Er kan bezwaarlijk van een vreemdeling, reeds van bij het indienen van een verblijfsaanvraag, worden verwacht dat deze vooreerst opzoeken in de wetgeving doet, teneinde te achterhalen wat precies het bedoelde, geïndexeerde, referentiebedrag is, vervolgens inschat of alle door hem overgemaakte bestaansmiddelen mee in rekening zullen worden gebracht, vervolgens berekent of de bestaansmiddelen van de referentiepersoon toereikend zijn om de grens van 120% van dit bedrag te bereiken en indien niet, vervolgens anticipeert op een behoefteanalyse en hiervoor reeds inlichtingen overmaakt over de gezinssituatie en concrete uitgaven (cf. RvS 5 juni 2018, nr. 12.881 (c)). Aldus dient te worden vastgesteld dat de vermeldingen op de bijlage 19ter niet volstaan, opdat verweerder is tegemoet gekomen aan de hem, overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, opgelegde verplichting om “de bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, [te] doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”. Verweerder kan zich in de nota met opmerkingen dan ook niet verschuilen achter deze bijlage 19ter, om te stellen dat “verzoekende partij niet dienstig kan stellen dat verwerende partij geen inlichtingen heeft ingewonnen” (cf. RvS 5 juni 2018, nr. 12.881 (c)). Waar verweerder in de nota met opmerkingen nog wijst op de verplichting van de aanvrager van een verblijfskaart om alle nuttige elementen aan te brengen om te bewijzen dat hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet, wijst de Raad erop dat niet ter discussie staat dat artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet de verplichting om aan te tonen dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en

regelmatige bestaansmiddelen, bij verzoekster legt. In casu gaat het evenwel over de benodigde bescheiden en inlichtingen voor het opmaken van de behoefteanalyse. Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet legt de verplichting om deze te doen overmaken wel degelijk bij verweerder (cf. RvS 5 juni 2018, nr. 12.881 (c)). Verweerders betoog dat op hem geenszins de verplichting rust om het initiatief te nemen om bijkomende stukken te doen overleggen, mist – in de omstandigheden van huidige zaak – dan ook juridische grondslag. De Raad ziet in deze ook niet in waarom verzoekster in haar verzoekschrift zou dienen uiteen te zetten waarom zij heeft nagelaten stukken neer te leggen waaruit blijkt wat de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezin zijn.

https://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/a220295.an_.pdf

Wat verweester in casu nagelaten heeft.

Dat dit middel gegrond is.”

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“Uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij inhoudelijke kritiek formuleert op de bestreden beslissing en aldus tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel vereist daarnaast een discretionaire bevoegdheid in hoofde van het bestuur en is geschonden wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van haar keuze in de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

De bestreden beslissing is het resultaat van een verblijfsaanvraag ingediend door de verzoekende partij op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële

maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering.

De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(...)"

De verzoekende partij dient aldus aan te tonen dat de Belgische echtgenoot/vader beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen die voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betwist niet dat zij enkel de documenten zoals besproken in de bestreden beslissingen heeft voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissingen. De verzoekende partij stelt niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissingen. Zo is de verzoekende partij van mening dat uit het aanslagbiljet voor het aanslagjaar 2018 – inkomsten 2017 duidelijk blijkt wat de inkomsten van de referentiepersoon zijn. Verzoekende partij vervolgt dat uit de voorgelegde rekeninguittreksels ook blijkt dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten beschikt en gaat niet akkoord met het motief dat uit deze bedragen niet kan afgeleid worden dat het om nettobedragen gaat. Volgens de verzoekende partij kon de verwerende partij aan de hand van de samenstelling van het gezin en het aanslagbiljet voor het aanslagjaar 2018 – inkomsten 2017 uitmaken hoeveel het netto-inkomen van de referentiepersoon bedraagt. Voort verwijst de verzoekende partij naar het aanslagbiljet voor het aanslagjaar 2019 – inkomsten 2018. Zij stelt dat zij dit aanslagbiljet niet kon neerleggen bij haar aanvraag aangezien zij nog niet over dit aanslagbiljet beschikte. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij dat zij heeft nagelaten om dit aanslagbiljet alvorens de bestreden beslissingen werden genomen, op te vragen.

Wat betreft het aanslagbiljet voor het aanslagjaar 2018 – inkomsten 2017 wordt in de bestreden beslissingen gemotiveerd dat "Verder wordt er nog een uittreksel uit de personenbelasting voorgelegd met betrekking tot de inkomsten van 2017. Deze zijn bijgevolg niet recent genoeg om in aanmerking genomen te worden. We kunnen niet zomaar aannemen dat de huidige inkomsten als zelfstandige van een zelfde grootorde zouden zijn gezien er maar 1 aanslagbiljet werd voorgelegd.". Aangezien dit aanslagbiljet betrekking heeft op de inkomsten van het jaar 2017, kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij op basis van dit aanslagbiljet zou kunnen afleiden wat de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon zijn.

Wat betreft de rekeninguittreksels wordt in de bestreden beslissing gesteld dat er hieruit niet kan afgeleid worden dat het om nettobedragen gaat. De verzoekende partij lijkt in haar middel te bevestigen dat het niet om nettobedragen gaat, doch is zij van mening dat de verwerende partij aan de hand van de voorgelegde stukken zelf de berekening kon maken om na te gaan hoeveel het netto-inkomen van de referentiepersoon bedraagt. Verwerende partij wenst erop te wijzen dat de verzoekende partij dergelijke verwachting niet kan koesteren. De bewijslast inzake het aantonen van het voldoen aan de wettelijke voorwaarden ligt bij de aanvrager. Het komt aan verwerende partij enkel toe om de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Het is niet de taak van de verwerende partij om leemtes in de bewijsvoering van de verzoekende partij te gaan opvullen door zelf te gaan berekenen hoeveel het netto-inkomen van de referentiepersoon zou kunnen bedragen.

Op de verwerende partij rust dan ook, in tegenstelling tot het betoog van de verzoekende partij, evenmin de plicht om aanvullende informatie op te vragen indien de voorgelegde stukken niet voldoende of niet langer actueel zijn. Daarenboven dient te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van wederkerig bestuursrecht, de burger.

Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

De zorgvuldigheidsplicht vereist dat het aan de verzoekende partij toekomt om naar aanleiding van haar zelf geïnitieerde aanvraag alle nuttige stukken over te maken en haar aanvraag te actualiseren en dit tot op het moment tot net voordat de beslissing genomen wordt. Verweerder wenst hierbij ook te verwijzen naar vaststaande rechtspraak van de Raad van State, namelijk dat, het zorgvuldigheidsbeginsel niet inhoudt dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan betrokkene te vragen (RvS nr. 222.089 dd. 12 maart 2013).

In casu is het de verzoekende partij zelf die een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend. Derhalve is het de verzoekende partij zelf van wie mag verwacht worden dat zij bij het bestuur aannemelijk maakt aan alle wettelijke voorwaarden te voldoen. Bijgevolg is het niet aan verweerder om de verzoekende partij uit te nodigen bijkomende stukken voor te leggen maar is het aan verzoekende partij zelf om haar aanvraag op afdoende wijze te staven.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het aanslagbiljet voor het aanslagjaar 2019 – inkomsten 2018 en stelt dat zij dit document niet kon neerleggen bij haar aanvraag aangezien zij toen nog niet in bezit was van dit document, stelt verwerende partij vast dat uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij hoe dan ook voor het nemen van de bestreden beslissingen beschikte over dit document. Zij stelt immers dat de verwerende partij dit stuk kon opvragen voor het nemen van de bestreden beslissingen. In het licht van het bovenstaande kan de verzoekende partij geenszins ernstig voorhouden dat de verwerende partij bijkomende inlichtingen diende te vragen. Verzoekster toont niet aan dat haar niet de gelegenheid werd geboden alle dienstige stukken neer te leggen. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om meer overtuigende en actuele stukken betreffende de actuele bestaansmiddelen van de referentiepersoon neer te leggen.

In zoverre verzoekende partij aan de hand van stukken die zij laattijdig bij het verzoekschrift voegt, probeert aan te tonen dat de referentiepersoon wel voldoet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde, laat verweerder gelden dat deze stukken niet aan verweerder ter kennis waren gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met deze stukken, die pas in het kader van onderhavige procedure worden voorgelegd.

Deze stukken die de verzoekende partij voor het eerst aan haar verzoekschrift tot nietigverklaring voegt, kunnen niet weerhouden worden in het kader van onderhavig beroep. De wettigheid van een beslissing dient immers beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van de beslissing. In het verzoekschrift van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Verzoekende partij verwijt de verwerende partij geen behoefteanalyse te hebben verricht overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan,] dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit deze bepaling blijkt dat de verwerende partij dient over te gaan tot het uitvoeren van een behoefteanalyse wanneer niet aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen is voldaan.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken een onvoldoende duidelijk beeld kon worden gevormd van de beschikbare bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon. Verzoekende partij gaat er aan voorbij dat er niet werd geoordeeld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn maar dat de verwerende partij geen zicht heeft op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. De in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse dringt zich slechts op voor zover vaststaat dat er sprake is van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen die evenwel lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag (RvS 27 januari 2016, nr. 233.641). De bedoeling van de door te voeren behoefteanalyse is na te gaan of een gezin niet alsnog in zijn behoeften kan voorzien met een bedrag dat lager ligt dan het bedoelde referentiebedrag zonder ten laste te komen van de sociale bijstand en dit onderzoek is enkel nuttig voor zover het exacte bedrag van de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon effectief kan beschikken gekend is.

Aangezien de verwerende partij geen zicht heeft op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, dient dan ook geconcludeerd te worden dat er geen bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zodat verweerder de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet diende uit te voeren en daaromtrent evenmin diende te motiveren in de bijlage 20 noch verzoekster in dit verband om bijkomende inlichtingen diende te verzoeken (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Met haar uiteenzetting maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, merkt verwerende partij op dat de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van voornoemde bepaling, zonder evenwel in het middel in concreto aan te geven op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissingen geschonden wordt. Vermits onder ‘middel’ wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt

geschonden (RvV 22 januari 2010, nr. 199.798), is verweerder van oordeel dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.”

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissingen zijn genomen, luidt als volgt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

De verzoekende partijen moeten conform artikel 40ter van de vreemdelingenwet aantonen dat de referentiepersoon beschikt over de vereiste bestaansmiddelen.

2.6. In casu oordeelde de verwerende partij dienaangaande:

“Als bewijs van de bestaansmiddelen worden de volgende documenten voorgelegd:

- *Aanslagbiljet personenbelasting (inkomsten 2017, aanslagjaar 2018)*
- *Rekeninguittreksel met vermelding “Betaling loon” door Twinkle Star BVBA, voor de periode juni 2019 – september 2019.*

Uit het aanslagbiljet blijkt dat de referentiepersoon een zelfstandige activiteit uitoefent. Echter aan de hand van de voorgelegde documenten kan niet worden achterhaald wat de huidige bestaansmiddelen zijn die de referentiepersoon uit zijn zelfstandige activiteit genereert. Ter staving ervan zouden we kunnen beroep doen op de voorgelegde rekeninguittreksels. Dit bewijst dat de referentiepersoon een loon ontvangt, echter dient hier opgemerkt te worden dat er geen documenten werden voorgelegd waaruit blijkt dat dit om een netto bedrag gaat. De referentiepersoon kan nog belast worden op dit bedrag. Verder wordt er nog een uittreksel uit de personenbelasting voorgelegd met betrekking tot de inkomsten van 2017. Deze zijn bijgevolg niet recent genoeg om in aanmerking genomen te worden. We kunnen niet zomaar aannemen dat de huidige inkomsten als zelfstandige van een zelfde grootorde zouden zijn gezien er maar 1 aanslagbiljet werd voorgelegd.

Bijgevolg kan er niet achterhaald worden wat het exacte nette inkomen is van de referentiepersoon.

Het is dus niet duidelijk indien de referentiepersoon beschikt over de bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijke situatie een behoefteanalyse niet te worden doorgevoerd. We hebben immers geen zicht op de bestaansmiddelen.

Betrokkene Voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

2.7. De Raad stelt vooreerst vast dat de stukken waarvan sprake in de bestreden beslissingen zich niet bevinden in het administratief dossier. Aan het verzoekschrift werden deze stukken wel gevoegd door de verzoekende partijen zodat de Raad alsnog zijn wettigheidstoezicht kan uitoefenen.

Uit deze stukken, meer bepaald het aanslagbiljet van 2018 (inkomsten 2017) blijkt dat de referentiepersoon in 2017 een inkomen had als zelfstandige van 27 733, 27 euro. Verder blijkt dat de referentiepersoon op dit bedrag nog 7 557, 43 euro belasting moest betalen. Tevens blijkt dat een uittreksel van de bankrekening van de referentiepersoon werd voorgelegd waaruit blijkt dat hij – zoals de verwerende partij stelt in de bestreden beslissingen – van juni tot en met september 2019 een maandelijks loon ontving van de bvba Twinkle Star voor een bedrag van 2 500 euro per maand.

De verwerende partij verwijt de verzoekende partijen dat de inkomsten die blijken uit het aanslagbiljet van 2018 niet recent genoeg zijn om in aanmerking te nemen. De verzoekende partijen brengen hier tegenin dat zij het aanslagbiljet 2019 (inkomsten 2018) nog niet konden voorleggen op het moment van de aanvragen omdat dit document op dat ogenblik nog niet bestond.

De Raad stelt inderdaad vast dat de aanvragen door de verzoekende partijen ingediend werden op 25 september 2019 en uit stuk 4 gevoegd aan het verzoekschrift blijkt dat het aanslagbiljet 2019 (inkomsten 2018) pas aan de referentiepersoon werd overgemaakt op 20 december 2019 door de belastingdienst. Het kan de verzoekende partijen aldus niet ten kwade worden geduid dat zij bij de aanvraag slechts het aanslagbiljet 2018 (inkomsten 2017) hadden gevoegd.

De verwerende partij betwist in het geheel niet dat de verzoekende partijen op het moment van de aanvragen inderdaad nog geen aanslagbiljet hadden kunnen voorleggen dat recent was dan dit van aanslagjaar 2018, inkomsten 2017. De Raad acht het dan ook kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het aanslagbiljet dat werd voorgelegd kwalificeert als onvoldoende recent, terwijl het duidelijk is dat de verzoekende partijen geen ander aanslagbiljet konden voorleggen op het moment van de aanvraag, en temeer wanneer de verzoekende partijen ook bewijzen hebben voorgelegd van maandelijksse looninkomsten van de referentiepersoon in 2019. Het argument van de verwerende partij in de nota met opmerkingen dat de verzoekende partijen het recentste aanslagbiljet nog hadden kunnen voorleggen aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissingen doet in casu niet anderszins besluiten. Immers konden de verzoekende partijen niet weten dat het bestuur het aanslagbiljet 2018 niet zou

aanvaarden als niet recent genoeg nu zij ook stukken hadden gevoegd met betrekking tot de recentste inkomsten in 2019.

De verzoekende partijen maken een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

Geheel ten overvloede wijst de Raad er nog op dat het bevreemdend is dat hij op 8 mei 2020 door de dienst vreemdelingenzaken op de hoogte wordt gesteld van het feit dat de A-kaart van verzoekende partijen verlengd werd, terwijl op 19 maart 2020 de aanvragen van verzoekende partijen om in bezit gesteld te worden van een F-kaart (gezinshereniging met een Belg; de referentiepersoon is in 2019 Belg geworden) nog geweigerd werden. Zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier werden verzoekende partijen in functie van de referentiepersoon – op dat moment nog derdelander met verblijfsrecht in België – reeds op 8 december 2018 ingeschreven in het vreemdelingenregister en werden zij in bezit gesteld van een A-kaart (gezinshereniging familielid derdelander – tijdelijk verblijf). Ook artikel 10 en volgende van de vreemdelingenwet (gezinshereniging met derdelander) stellen in casu – net zoals artikel 40ter van de vreemdelingenwet – de bestaansmiddelenvereiste.

Hoewel aldus op 3 oktober 2019 de dienst vreemdelingenzaken op de hoogte werd gesteld van de vraag naar statuutwijziging van A-kaart naar F-kaart, wordt de afgifte van de F-kaart geweigerd omdat de bestaansmiddelenvereiste niet vervuld is, dit terwijl de bestaansmiddelenvereiste klaarblijkelijk wel vervuld is voor de verlenging van de A-kaart. Ter terechtzitting gewezen op deze onlogische gang van zaken, kan de verwerende partij enkel melden dat dit een interne richtlijn betreft, maar zij ontkent daarmee niet dat dezelfde bestaansmiddelenvoorwaarde geldt in beide gevallen en dergelijke gang van zaken alle logica tart.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 maart 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER